

Leiner Laura
Maradj velem

LEINER LAURA

Maradj velem

L&I

A kitalált történet szereplői is kitaláltak,
mindennemű hasonlóság a valósággal a véletlen műve.

Copyright © Leiner Laura, 2018

© L&L Kiadó, 2018

Minden jog fenntartva.

Tilos ezen kiadvány bármely részét sokszorosítani,
információs rendszerben tárolni vagy sugározni bármely formában
vagy módon a kiadóval történt előzetes megállapodás nélkül;
tilos továbbá terjeszteni másféle kötésben, borítással és tördelésben,
mint amilyen formában kiadásra került.

Kiadja a L&L Kiadó Kft., 2018

e-mail: info@lkiado.hu

www.lkiado.hu

Felelős kiadó a kft. ügyvezető igazgatója

Felelős szerkesztő Ferenczy Zsófia

A kiadványt Bocz József tördelte

A borítót Müller Péter tervezte

ISBN 978 615 5653 43 8

„Will you stay?
Will you stay away forever?”

Avenged Sevenfold – *So far away*

– Jönnék! Jönnék vissza a csapatok! – pattant fel elsőként Bernadett, én pedig visszafojtott lélegzettel álltam fel az asztaltól, hogy kimenjek eléjük.

Mindannyian kirohantunk az étkezőből, és a szakadó esőben állva meredtünk a kétszárnyú kapura, amit a főszervező kinyitott, és megláttuk az első sáros versenyzőt visszaérni.

Mellettem Lóri és Zsombi frusztráltan figyelték az eseményeket, és bár védettként nem fenyegetett minket a kiesés veszélye, valamennyiünk aggódva meredt a kapura, arra várva, hogy megérkezzenek a versenyzők a feladatról. Mind a négyen más okból kifolyólag, és főként más miatt izgultunk. Bernadett feszülten nézte, hogy kikkel maradunk versenyben, és a szája szélét rágva latolgatta a további esélyeinket. Lóri, aki a csapatunk leghaverkodósabb tagja, a visszatérőket várva azon tűnődött, vajon melyik „spanját” veszítette el a feladaton, amiben mi nem vettünk részt. Zsombi és én pedig egy-egy konkrét személyre koncentráltunk. Ő arra, hogy az egyik kiessen, én pedig arra, hogy a másik bent maradjon. A fülemben zakatoló, zúgó hang kíséretében, üveges tekintettel bámultam a dupla szárnyú kaput, amin sorban megérkeztek az elázott, sáros versenyzők. A türkiz, a szürke, a világosbarna, végül pedig a sötétzöld csapat tagja is visszajött, ami azt jelentette, hogy már csak egy továbbjutó léphet be a kapun. A döbbenettől szinte lebénulva álltam az esőben, és

képtelen voltam felfogni, hogy ez hogyan történhetett. Semmit sem értettem. Csenge a szája elé tett kézzel, pislogás nélkül meredt a tábor bejáratára, és folyamatosan a fejét rázta, a fekete csapat másik két tagja pedig idegesen állt mellette, miközben a visszaérkező Karesz a sötétzöldektől mocskosan és megázva beszélt pár szót a csapattársaival, aztán a tekintetével megkeresett minket, és megindult felénk.

– És most? – suttogta Zsombi kiszáradt torokkal, és feszülten megnyalta kicserepesedett ajkát.

– Mindjárt megtudjuk, hogy mi történt – feleltem erőtlen hangon, várva, hogy Karesz odaérjen hozzánk. – De valamelyikük kiesik – tettem hozzá a sírógörcsrel küszködve, majd visszafordítottam a fejem a kapu irányába, és a könnyeimen át nézve az esőn keresztül, meghallottam a lépteiket. Csak azt nem tudtam, hogy ki érkezik utolsó bentmaradóként. A sár-ga, vagy a fekete csapat. Máté, vagy Kornél.

1.

Anyuval álmodtam. Az egész teljesen értelmetlen volt, és tökéletesen zavaros, de ahhoz éppen elég valóságosnak tűnt, hogy hajnalok hajnalán, amikor még mindenki az igazak álmát alussza, én izzadtan és kifulladásra riadok fel. A sötétben körbenézve először azt sem tudtam hirtelen, hogy hol vagyok, mert az álmom a lakásunkban, otthon játszódott, ezért beletelt pár pillanatba, hogy felfogjam, egyáltalán nem otthon vagyok, hanem valahol a Bükkben, egy faházban, az Iskolák Országos Versenyének hatodik napja hajnalán. A sötétben ülve az ágyamon kisimítottam az arcomból a hajtincseimet, amelyek rátapadtak az izzadt homlokomra, és ahogy kitisztult a fejem, a saját szapora légzésemen kívül meghalottam a helyiségben lévő két személy egyenletes szuszogását is. Anyu álomképe egyre homályosabb lett, és miközben félreraktam a könnyáztatta párnámat, amit valószínűleg álomban sírtam tele, körbenéztem, hogy felkeltettem-e valakit az ébredésemmel. A csapatunkhoz tartozó Bernadett, és a fekete csapattag, Csenge mélyen aludtak, a faházban lévő negyedik ágy pedig üresen, bevetve állt. Ott már nem aludt senki, Zsanett az egész barna csapattal együtt kiesett tegnap. Hunyorogva bámultam a helyére, amit csupán a Bernadett éjjeliszekrényén lévő digitális képkeret váltakozó, gyér fényei

világítottak meg. Gyűlöltem látni azt az üres ágyat, mert a versenyen eddig eltöltött rövid idő alatt kifejezetten megkedveltem Zsanettet, és egészen az ő kieséséig nem éreztem az igazi súlyát annak, amiről ez a verseny szól. Magam mellett tapogatózva megkerestem a telefonomat, és megnéztem rajta az időt. Még napkelte sem volt. Tudtam, hogy nem fogok visszaaludni, azonban képtelen lettem volna a síri csöndben, mozdulatlanul, a gondolataim fogságában várni a reggelt, ezért a lehető leghalkabban felkászálódtam az ágyból. Némán, elnyelve a fájdalmas nyögésemet, felhúztam az edzőcipőmet, és felállva megpróbáltam ráállni a megrándult bokámra, ami a tegnapi feladaton sérült meg. Összeszorított fogakkal, a másik lábamra nehezedve megvártam, hogy enyhüljön a lüktető fájdalom, majd amikor már csak tompán hasogatott, eloszlattam a súlyomat úgy, hogy a legkevésbé erőltessem a megrándult bokámat, és halkán a faházhoz tartozó apró fürdőszobába mentem. Miután behúztam magam mögött az ajtót, felkattintottam a lámpát, és komótosan fogat mostam. A lámpafény megvilágította a sarokban lévő pókhálókat, amik a legkisebb huzatra is himbálózni kezdtek, a széleiken összekuporodva várakozó pókokkal együtt. Amikor végeztem, halkán átmentem Csenge és Bernadett ágyai között, és óvatosan kisurranva a házból, kiléptem a sötétbe. A kora hajnali levegő csípős volt, és azonnal kitisztította a fejem, az álmom pedig, amiből felriadtam, és ami még vissza-visszatérve kísértett, ködként oszlott szét a szemem előtt, ahogy elindultam a medence felé. Mindig ugyanaz a visszatérő álom már több mint egy éve, ilyen-olyan rendszerességgel. Néha hónapokig elkerül, néha pedig hetente akár többször is meglátogat. Ilyenkor álomban anyu ott van, velem

van, beszélgetünk, vagy csak csinálunk valamit, teljesen hétköznapi dolgokat, és jól van, nem látszik rajta semmi, nem beteg, nincs kórház, nincs kezelés, nincs semmi más, csak mi. Mint régen. Aztán mindig, minden alkalommal, amikor vele álmodok, a tudatom jelez, még álmomban is ráébreszt arra, hogy ez nem stimmel, ő nem lehet itt, mert már nincs többé, és megkérdem tőle, hogy ez hogy lehetséges, mire megváltozik az arckifejezése, mintha megijedne, vagy nem is tudom, összezavarodna a hallottaktól, aztán egyszerűen felriadok. Ennyi. Egy álom, amiben keveredik a legnagyobb vágyam a kegyetlen valósággal. És olyankor már nem tudok visszaaludni, túl zaklatott leszek tőle. Vagy csak félek. Ki tudja. A szél halkán rázza a lombokat a fejem felett, a tábor körül elterülő erdőből érkező neszek pedig egyáltalán nem ijesztettek meg, hanem inkább megnyugtatóan hatottak. Mert élet volt benne. Nekem pedig csak ez számított.

A gondolataimba merülve bicegtem a medence felé, miközben körülöttem az egész tábor aludt, sehol nem volt senki rajtam kívül. Sötétek voltak a faházak, ahogyan az étkező épülete is. Egy lámpa sem égett, és egy mobil kijelzője sem világított odabentről. A pingpongasztalok és szabadtéri kondigépek üresen álltak, ahogyan a tábor melletti focipálya is. Csupán a dupla szárnyú főkapu melletti bódéból látszódtak távolról villódzó fények. Valószínűleg filmet nézett a táborozók biztonságára és álmára vigyázó őr. Ezek szerint ketten voltunk ébren, senki más. De ahogyan én sem, valószínűleg ő sem vágyott társaságra, ezért hogy nehogy kizökkentsem a monotonitásból a neszezéssel, nem mentem el arra, hanem az eredeti célomnak megfelelően a medence felé fordultam, és a pulcsim cipzárját felhúzva, magam előtt összefont

karral megborzongtam a csípős júniusi hajnalon. Leültem a kivilágított medence szélére, átkulcsoltam a karommal a felhúzott térdemet, bedugtam a fülembe a fülhallgatómat, elindítottam egy random lejátszási listát, olyat, amiben egyetlen számot sem ismerek, és csak úgy ültem ott, a vizet bámulva, aminek felszínén fodrokat képezett az enyhe szél. A gondolataim egymást váltották, összevissza csapongtak, de egyiknél sem ragadtam meg, csak hagytam, hogy villámként cikázzanak át az agyamon. Átpörgött a fejemben az elmúlt napok összes eseménye, azóta, hogy eljöttünk a versenyre. A feladatok, a csapatok, a bentmaradtak és a kiesettek. A barna csapat tegnapi távozásáig talán fel sem fogtam, hogy az ártatlannak tűnő verseny valójában milyen mély érzelmeket vált majd ki belőlem. Zsanett kiesése azonban felnyitotta a szemem arra, hogy mint az életben minden, ami jó, végül veszteséggel zárul majd. Én pedig nem vagyok túl jó a veszteségek feldolgozásában. A fülem mögé tűrve egy hajtincsemet sóhajtva megráztam a fejem, és a csapatunkon, a versenyen és annak alakulásán gondolkodtam. Főként a tegnapi feladaton és a visszaérkezésünket követő eseményeken, amelyek csapaton belül egyfajta konfliktuscunamit indítottak el. Kocsis igazgató előtt megjátszhattuk magunkat, és eltitkolhattuk a részleteket, hogy kíméljük. Úgy voltunk vele, hogy nem kell mindenről tudnia, mert az csak kiborítaná. Így aztán el sem mondtuk neki, hogy a legutóbbi feladatnál Zsombi mennyire használhatatlan volt, és egyáltalán nem vált a segítségemre, ezért egyedül csináltam végig. Vagyis majdnem egyedül... Kocsis azért küldött minket, hogy megszerezzük neki és a Szirtes giminek a kupát egy olyan versenyen, amiről szinte még soha, senki sem hallott. Nyerni küldött minket, és hisz

bennünk, ezért aztán azt, hogy a csapaton belül problémák vannak, valahogy egyikünk sem szándékozott elmondani neki. Nem tudom, hogy azért hallgattuk-e el, mert valóban kímélni szeretnénk, vagy azért, mert mi magunk is szégyelljük, hogy az egyetlen gyengeségünk felütötte a fejét, és mint valami elfertőződött seb, mélyről terjed. Kezelgethetjük a felszínét, mindhiába, ha valójában belülről rohad. Mert hiába vagyunk négyen kiválóak valamiben, mind-mind a saját területünkön, ha közösen, csapatként nem tudunk jól működni. És ezt a tényt igyekeztünk mindenki elől eltitkolni. Talán még saját magunk elől is. Nem szándékoztam részletekbe bocsátkozni a kincsesláda feladaton történetekről, eredetileg az volt a tervem, hogy hallgatók az egésztől, a lényeg úgylát az, hogy végül bent maradtunk, de aztán minden kibukott. Mert miután Zsombival visszatértünk a feladatról, Bernadettel és Lórival kiegészülve elvonultunk. Tulajdonképpen csak egy beszámoló lett volna arról, hogy milyen volt a verseny, de a feszültség köztünk a kilencedikkel szinte tapintható volt, így Lóri és Bernadett követelték, hogy részletesen fejtjük ki, pontosan mi is történt a közös feladatunkon. És ekkor már nem volt nagyon lehetőség szépíteni, elmondtam úgy, ahogy volt. Ez Zsombit elég rosszul érintette, és talán a korkülönbség miatt, de kifejezetten sértődötten reagált, vagyis úgy tűnt, mintha még haragudna is azért, amiért elmondtam, hogy leblokkolt, és nem segített a kettőnkre osztott feladaton, amit végül egyedül, illetve egy másik csapat tagjának segítségével tudtam megoldani. És mielőtt Bernadett vagy Lóri tévesen Máténak adta volna a képzeletbeli „milyen jó fej, hogy segített” titulust, gyorsan hozzátettem, hogy a segítségem nem a sárga csapatból érkezett, akikkel elvileg olyan nagyon jóban

vagyunk. Kornélnak köszönhető a bent maradásunk, a fekete csapat kajakos fiújának, aki nélkül már valamennyien otthon lennénk, hála Zsombi lehetetlen viselkedésének, és Máténak, aki megmutatta az igazi arcát. Ha pedig már itt tartottunk, beavattam a kissé értetlenül hallgató többieket abba is, hogy Máté miként viselkedett velem a feladaton, amire Zsombi teljesen elfogult és infantilis módon a védelmébe vette a barátját, aminek következtében kirobbant a Szirtes-csapatban az első komolyabb vita. Igazából mindannyian Zsombival veszekedtünk, és minden idegszálunkkal próbáltuk jobb belátásra bírni, de semmi eredménye nem volt, mert a kilencedikes azt tette, amit minden sarokba szorított ember tesz, ha fenyegetve érzi magát. Visszatámadott. Hiába próbáltuk meggyőzni arról, hogy lazítania kellene Mátéval a kapcsolatot, mert ez egy verseny, ahol mi csapatként az összes többi versenyző ellen vagyunk, Zsombi azonnal rávágta, hogy akkor nekem is el kellene távolodnom a fekete csapat egyik tagjától, akivel egészen szoros kapcsolatom alakult ki néhány nap alatt. Szorosabb, mint azt bárki gondolná. Hiába próbáltam észérveket felsorakoztatni amellet, hogy Kornél nem veszélyezteti a versenyünket, sőt, a jelenlegi bent maradásunkat egyenesen neki köszönhetjük, elvéreztem ezzel az érvel, mert bárhogy is szépítettem, a tény az tény maradt. Kornél is ellenfél ebben a versenyben, a többiek pedig nyomatékosan felhívták erre a figyelmemet. És ebből óriási veszekedés keletkezett. Bernadett azt fújta, hogy nem barátokozni jöttünk ide, hanem azért, hogy csapatként, együtt megnyerjük a versenyt. Én folyamatosan azt ismételttem, hogy Kornél segítette a bent maradásunkat, miközben Máté otthagyt a bajban. Lóri azért neheztelt Zsombira, mert

leblokkolt a versenyen, és hagyta, hogy egyedül hajtsam végre a kétfős feladatot, miközben a társamnak kellett volna lennie. Erre Bernadett felvetette, hogy mi van, ha a kilencedikes direkt csinálta, és egyszerűen a kiesésünket akarta ezzel elérni, ki tudja, talán azért, hogy mentse Mátéékat. Zsombit teljesen kikészítette a feltételezés, és tőlem várta a segítséget, hogy mondjam el az igazat, hiszen én vagyok a csapatból az egyetlen rajta kívül, aki valójában ott volt, és pontosan tudja, hogy mi történt. Igen, én valóban ott voltam. De nem mondhattam mást, mint ami valójában történt. Hogy Zsombi mindenfajta indoklás nélkül feladta, így rám hagyta a feladat megoldását, ezzel a vállamra téve a bent maradás, vagy éppen a kiesés terhét. Hozzá kellett tennem, még egyszer nyomatékosítva, hogy ha ez mind nem lett volna elég, Máté szó nélkül otthagytott a bajban, pedig semeddig sem tartott volna segítenie. Ezt az információt Bernadett és Lóri azonnal elraktározta, amolyan „jó tudni, hogy milyen is valójában” stílusban, Zsombi azonban nem értette, hogy mi ezzel a probléma, mondván, miért segített volna Máté, amikor külön csapatban vagyunk. Én erre azt feleltem, hogy azért kellett volna Máténak segítenie, mert nem veszélyeztettem a bent maradásukat, tekintve, hogy sérülten mindenképpen utánuk végeztem volna, és ha egyszer ők biztos továbbjutók, akkor neki mindegy lett volna, hogy egy másodpercet rám szánva segít levenni a kulcsot, vagy otthagya a fenébe. És ő otthagytott a fenébe. Így döntött, elfogadom, akkor is, ha nem értek veled egyet, de arra azért képtelen voltam, hogy védjem az álláspontját. Lóri és Bernadett is velem értett egyet, Zsombi azonban hajthatatlan volt. Azt állította, Máté helyében ő maga sem cselekedett volna másképpen. Ebből következett Lóri

kérdése, hogy ha ekkora a szája, és ennyire tudja, hogy más helyében mit cselekedett volna, akkor a saját helyzetében miért nem cselekedett AKÁRHOGY, ahelyett, hogy csak állt ott. Erre Zsombi nem tudott mit reagálni, ezért visszatért arra, hogy a sárga csapat ugyanolyan ellenfél nekünk, mint a feketék, és ha ő nem haverkodhat Mátéval, akkor Lóri se bandázzon mindenkivel a szabadtéri edzőpadoknál, és én se töltsék annyi időt Kornéllal... Ezt újra kikértem magamnak, de ekkor a többiek már Zsombinak adtak igazat, ezzel megváltoztatva a felállást. Így telt a délutánunk, veszekedtünk, aztán inkább szétszéledtünk, mindenki különvonult, de jött a vacsora, ahol újra egy asztalnál ültünk, és ez elég volt ahhoz, hogy ismét vitatkozni kezdjünk, így ezzel töltöttük az estét is. Amikor Kocsis FaceTime-on hívott minket, összecődültünk a kamera előtt, és vigyorogva mutattuk a „Szirtes-erőt” az igazgatónak, ami pont annyira volt igaz, mint egy szétfilterezett, beállított Insta-kép. Csak látszat, semmi több. De Kocsis bevette, büszkén buzdított minket a következő feladatra, minden másodpercben eszünkbe juttatva, hogy mennyire fontos neki a kupa, és mennyire jó lenne, ha megnyernék a Szirtesnek. Még azt is megmutatta, hogy hol csinált helyet a polcán a trófeának. Valóban ott volt az igazgatói polcán egy üres rés, ahová a kupát várta. Erre egyszerűen nem mondhattuk azt, hogy éppen kudarcot vallunk csapatként, így biztosítottuk az igazgatót arról, hogy a továbbiakban is maximálisan helytállunk, majd leraktuk a telefont, és vitatkoztunk tovább. Nem volt segítségünk. Az egyetlen ember, akit beavathattunk volna, az a kísérő tanárnőnk, Titanilla. Elvileg egyébként is az ő feladata lenne a verseny ideje alatt, hogy támogasson minket, kezelje a konfliktusainkat, és felnőttként

iránymutatást adjon a különböző szituációkban, és elviekben ő ezért érkezett velünk a versenyre. Igen, elviekben, de sajnos a tanárnő egészen sajátosan értelmezte a részvételét, konkrétan egy potya nyaralásként az élménytáborban, és azon kívül, hogy napozott a medencénél, vagy kellett magát a többi kísérő tanár előtt, semmi mást nem csinált, így nem sok hasznát vettük. Titanilla és Kocsis kizárásával viszont magunknak kell megoldanunk mindent, és közel sem biztos, hogy képesek vagyunk rá. Ettől a felismeréstől pedig görcsbe rándult a gyomrom. Mert bármennyire is szerettem volna letudni az egészet egy vállrándítással, hogy ez csak egy hülye verseny, a hatodik nap reggelén már nem annak láttam. Sokkal többről volt szó a kiesésnél, vagy bent maradásnál. Kívülről nézve, Kocsis egy-egy posztja alapján talán továbbra is egy buta iskolai versenynek tűnt az Iskolák Országos Versenye. Résztvevőként azonban, távol az otthonunktól, távol a szeretteinktől, barátoktól, távol a nettől és a neten zajló dolgoktól, távol a hétköznapi problémáinktól, és főként, távol a realitástól ez már korántsem egy sima verseny volt. Sokkal mélyebb dolgokat hozott elő belőlünk, és sokkal több jelentéssel bírt. Voltak, akik azért akartak minél tovább maradni, mert hajtotta őket a versenyszellem. Voltak, akiket a megfelelési kényszer. Mások bizonyítani akartak valakinek. Megint mások csak maguknak. És ott voltam én, aki érzelmi-
leg teljesen összezavarodva, egy holtsávban rekedtem, a menekülés és maradni akarás között őrlődve.

És ha mindez nem lenne elég, a barna csapat kiesésével megváltozott a verseny hangulata, mert őket valóban mindenki megkedvelte, és az esti vacsoránál nélkülük először érződött az, hogy csökken a létszám. Ez pedig rányomta bélyegét

a versenyzők kedvére és viselkedésére, mert a csapatok fogyásának tudatában hirtelen mindenki ráébredt arra, hogy sokkal többet kell kibírni ebben a két hétben, mint a néhány kreatív vagy sportos feladat teljesítését. Az egész kezdett megdőlni, és úgy tűnt, a logikai és fizikai teljesítmény háttérbe szorul, helyettük pedig előtérbe kerülnek az érzelmek. És ahol az érzelmek dominálnak, ott mindig nagyon sok a sebesült.